

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/212/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210900
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210900.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 13. decembra 2013 č. k. 7C/267/2012-56, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 13. 12. 2013 č. k. 7C/267/2012-56 žalobu zamietol (výrok I.). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II).

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa vo vzťahu k žalovanému domáhal uloženia náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 165,96 eur z titulu nerozhodnutia o žiadosti o zmene súdneho exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote.

V podrobnostiach uviedol, že z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5Er/620/2006 bolo zistené, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 22. 11. 2006 pre Mgr. Mariána Kráľa, so sídlom v N. L., A. XX na návrh oprávneného proti povinnej C. B., na vymoženie povinnosti zaplatiť 25.380,- Sk a 0,25% úrok z omeškania denne zo sumy 25.080,- Sk od 12. 12. 2005 do zaplatenia. Elektronickým podaním doručeným súdu dňa 20. 09. 2010 oprávnený navrhol zmenu súdneho exekútora. Dňa 29. 09. 2010 bol spis pridelený do exekučného oddelenia. Exekučný súd výzvou zo dňa 04. 10. 2010 vyzval súdneho exekútora na predloženie exekútorského spisu na špecifikáciu trov exekúcie. Súdny exekútor podaním doručeným súdu 18. 10. 2010 požiadal o predĺženie lehoty na predloženie exekučného spisu vzhľadom na väčšie množstvo exekučných spisov. Podaním doručeným súdu dňa 22. 11. 2010 súdny exekútor predložil exekútorský spis a vyčíslil trovy exekúcie. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 04. 01. 2011, sp. zn. 5Er/620/2006 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Súčasne určil trovy exekúcie pôvodného súdneho exekútora. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26. 01. 2011. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 07. 04. 2011 č. k. 5Er/620/2006-49 exekúciu zastavil. Dôvodom bola skutočnosť, že exekučný titul priznáva právom nedovolené plnenie. Uznesením Krajského súdu v Žiline bolo uznesenie prvostupňového súdu potvrdené.

V súlade s ust. § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) rozhodol aj v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu, ktorí boli na súdne

pojednávania riadne predvolaní. Žalovaný požiadal o ospravedlnenie neúčasti, z dôvodu zachovania hospodárnosti konania. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca napriek nezrušeniu súdneho pojednávania sa na súdne pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavili. Súd rozhodol prihládajúc na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy, keďže preukázaný skutkový stav umožňoval vydať meritórne rozhodnutie a nebol zistený vážny dôvod odročenia súdneho pojednávania. Podanie návrhu na prerušenie konania neospravedlňuje neúčasť účastníka konania, ako ani žiadosť o odročenie súdneho pojednávania. O odročení súdneho pojednávania alebo zrušení termínu súdneho pojednávania vždy rozhoduje súd, nie účastník konania. V opačnom prípade u účastníka konania nasledujú sankcie. S poukazom na § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení do 31. 12. 2012) na § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (v znení do 31. 05. 2010), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení do 01. 06. 2010), § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku (v znení od 01. 06. 2011) a podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobu zamietol, keď vykonaným dokazovaním nebola preukázaná jej dôvodnosť. Žalobca nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučným súdom. Predovšetkým nepreukázal naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie žalobcu o bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu viac ako 95 dní nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisového materiálu bolo preukázané, že exekučný súd v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote vyzval súdneho exekútora na predloženie exekútorskeho spisu a uplatnenie náhrady trov exekúcie, keďže v rozhodnutí o zmene súdneho exekútora bol povinný rozhodnúť aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora. Súdny exekútor však nepredložil písomný materiál a vyčíslenie trov exekúcie v súdom určenej lehote, vzhľadom na množstvo exekučných spisov žalobcu. Učinil tak až 22. 11. 2010. S poukazom už na uvedené exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a postúpil novému súdному exekútorovi exekučný spis. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty (v danom prípade nerozhodnutie o návrhu v lehote 30 dní) sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu samo o sebe nemusí znamenať porušenie článku 6 odsek 1 Dohovoru. Môže byť významné pri hodnotení, či sa celé konanie skončilo v primeranej lehote (Wiesinger v. Rakúsko, séria A č. 213). Považoval za potrebné uviesť, že uznesenie o zmene súdneho exekútora nepredstavuje skončenie konania a uplynutie času od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora mohlo byť právne významné len pri hodnotení primeranosti celého konania. Žalobca však nepreukázal zásah do jeho práva prekročením lehoty, keďže súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania do rozhodnutia o zmene súdneho exekútora. Nepreukázal preto primárny atribút zodpovednostného vzťahu, a to nesprávny úradný postup, v dôsledku čoho žaloba nemohla byť úspešná.

Dodržanie uvedenej zákonom stanovenej lehoty nemohlo byť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti, rešpektovania základných princípov konania. V predmetnom exekučnom konaní došlo k zastaveniu exekúcie v plnom rozsahu. Práve v dôsledku správania sa podnikateľského subjektu - žalobcu, vo vzťahu k nerešpektovaniu noriem na ochranu spotrebiteľa. S poukazom na uvedené žalobca ako oprávnený inicioval exekučné konanie nedôvodne, v dôsledku čoho je potrebné vyhodnotiť aj plynutie lehôt (keďže návrh na vykonanie exekúcie nemal byť podaný). Z dôvodu nepreukázania základu nároku zodpovednosti žalovaného za vznik škody nebol daný žiaden dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie a zaoberať sa námietkami vo vzťahu k ďalším atribútom zodpovednostného vzťahu. Nebol taktiež dôvod na vydanie medzitýmneho rozsudku, ktorý má svoje opodstatnenie len v prípade preukázaného základu nároku. V čase vyhlásenia rozsudku už došlo k uplynutiu zákonom stanovenej lehoty v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), podľa ktorého žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v konaní neúspešnému. Z dôvodu, že žalovaný si náhradu trov konania nevyčísľil a z obsahu spisu nevyplývala, súd rozhodol tak, že žalovanému sa nepriznáva náhrada trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu a žiadal aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 O. s. p., a to že: a/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, b/ rozhodoval vylúčený sudca, c/ súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, d/ neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, e/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., preto že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tak poukazuje na to, že podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania. V tejto žiadosti poukázal na skutočnosť, že súdu boli v návrhu oznámené skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci. Na základe týchto skutočností mal súd postupovať podľa ust. § 15 O. s. p. a predložiť vec na rozhodnutie predsedovi súdu, a ten vzhľadom na ust. § 12 O. s. p. mal predložiť vec na rozhodnutie o jej pridelení inému súdu. Žalobcovi však nebolo vôbec predložené rozhodnutie o vylúčení, resp. o nevylúčení sudcov okresného súdu. Žalobca teda riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach.

Súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti súd nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Žalobca tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musel preto vysporiadať so všetkými vytykanými zločkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prieťahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prieťahy sú z vykonaného dokazovania zrejmé.

Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom

rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V odvolaní žalobca namietal, že uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 9 spisu). Okrem toho z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 23. 01. 2013 č. k. 7NcC/29/2013-15 nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci zákonnú sudkyňu, pretože u tejto neboli zistené subjektívne ani objektívne hľadiská na naplnenie predpokladov v zmysle § 14 ods. 1 O. s. p. Uznesenie bolo doručené zástupcovi žalobcu dňa 13. 03. 2013 (č. l. 17 spisu). Jeho tvrdenie, že mu nebolo predložené rozhodnutie o vylúčení resp. nevylúčení zákonnej sudkyne sa ukázalo nepravdivým. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Žalobca v súvislosti s postupom okresného súdu v odvolaní namietal: - riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania, - nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 13. 12. 2013 o 10.30 hod pojednávanie. Predvolanie doručil splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 27. 11. 2013 a žalobcovi 27. 11. 2013. Dňa 06. 12. 2013 o 07:41 hod bol doručený súdu zo strany splnomocneného zástupcu žalobcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, nakoľko podal sťažnosť na ÚS SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Vzhľadom na to navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia ÚS SR.

O návrhu žalobcu na prerušenie konania okresný súd rozhodol uznesením súdu č. k. 7C/267/2012-65, a to vyhlásením na pojednávaní dňa 13. 12. 2013 tak, že návrh na prerušenie konania a zrušenie pojednávania zamietol, keď ich okresný súd vyhodnotil ako nedôvodné. Proti uzneseniu odvolanie podané nebolo. Na základe týchto zistení potom neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 13. 12. 2013

prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd bol zhodne s prvostupňovým súdom toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Neobstojí ani námietka žalobcu, že nemal sa možnosť vyjadriť k dôkazom a prednesom, keďže s týmto nebol oboznámený, nakoľko dňa 16. 08. 2013 došlo súdu vyjadrenie žalovaného k žalobe, toto bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 26. 08. 2013. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného je preto nepravdivé. Okrem toho, podľa odvolacieho súdu, okresný súd na pojednávaní vykonal len dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 5Er/620/2006, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Ďalej žalobca tvrdil, že nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný, súd nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote, bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní. Okrem toho nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich a súd sa mal vysporiadať so všetkými jeho vytýkanými zložkami.

Odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku zákonom stanovená lehota síce nebola dodržaná ale tvrdenie žalobcu o tom, že o zmene súdneho exekútora sa rozhodlo s omeškaním viac ako 95 dní sa ukázalo ako nepravdivé. Z oboznámeného exekučného spisu bolo zistené, že k rozhodnutiu o žiadosti doručenej dňa 20. 09. 2010 bolo rozhodnuté dňa 20. 12. 2010 potom čo exekučný súd vykonal príslušné úkony s týmto spojené. So zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

Z týchto dôvodov sa odvolací súd s rozsudkom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.